

A Kisgyőri Családi Kézműves Szaktábor szakmai bemutatása

„Európa nem arra kíváncsi, hogy átvettünk-e
mindent, amit az európai művelődés nyújthat,
hanem arra, hogy a magunkból mivel
gyarapítottuk az európai művelődést.”

Györffy István

1982-ben a Miskolci Közlekedési Vállalat Ifjúsági Faragószakköre pályamunkát készített A kisgyőri fafaragás hagyománya címmel.

Ennek az elméleti munkának a továbbgondolása következményeként, a gyakorlatba történő átültetéseként született meg az első tábor 1989-ben.

Ezeknek az alkotóműhelyeknek a mozgatórugója, szervezője, irányítója kezdetben Szegedi Miklós, a miskolci szakkör vezetője és Kékedi László kisgyőri fafaragó volt. Ezt a szerepet 1997-től Kékedi László egyedül vállalta föl.

A tábor résztvevői a helyi agilis faragni szerető és tudó fiatalok mellett az ország, minden részéből, illetve a határon túlról érkező családok.

Minden alkalommal egy hét áll a rendelkezésére az alkotóknak, hogy kemény, megfeszített munkával megvalósítsák elképzelésüket. A férfiak évről-évre valami jelentős, látványos, maradandó kültéri alkotással gazdagítják a települést. Így született a temetőkapu, a gémeskút, az óvodai favár, a Faluház kapuja és felirata, a köszöntő tábla, a két buszmegálló, a templom kapuja, a harangláb, világháborús emlékmű, faragott ivókút padokkal, az utcajelzőtáblák, a Falukapu, '48-as és az '56-os Emlékmű, az Aradi 13 emlékműve, a híd, a szabadtéri színpad, a ravatalozó elé a kegyeleti emlékhely, illetve Frech Ottó – az azóta elhunyt budapesti faszobrász – keze munkája nyomán, a Pincemester, az Erdő Szelleme, a Sirató Asszony, a Millenniumi Emlékfa, a Rákóczi Emlékoszlop. Természetesen az asszonyok sem unatkoznak: szövessel, fonással, hímzéssel, gyöngyfűzéssel „múlatják az időt”. Az elmúlt esztendőkből a református templomba készítettek hímzett terítőket, illetve a Népdalkör részére keszkenőket, a házasságkötő terembe asztalterítőt. A nagyobb fiúgyermek az apjuk mellett szorgoskodnak, míg a kisebbek, fiúk – lányok egyaránt népi gyermekjátékokkal, gyöngyfűzéssel ismerkednek. A dolgozós hétköznapiakat a tábor szervezői érdekes, magas színvonalú szakmai előadásokkal színesítik, gazdagítják.

A falu lakói, akik eleinte furcsán nézegették, méregették a nyüzsgő, szorgoskodó embereket, már az első év után befogadták, szívükbe zárták a tábort, illetve annak résztvevőit.

Ökörsütést, kecskesütést, pincelátogatást szerveztek vagy egyszerűen csak egy tál süteménnyel, egy kosár gyümölccsel fejezték ki hálájukat, köszönetüket az önzetlen munkáért.

Mára mindenki számára nyilvánvaló, akár helybéli, akár idelátogató, milyen jelentős és meghatározó szerepet tölt be a tábor a falu életében, fejlődésében. Az évek során született alkotások mindinkább meghatározzák Kisgyőr arculatát, hangulatát – ma már a „Faragások falujaként” emlegetik – s ami a legfontosabb, ezek az alkotások nem csak egyszerűen szépek, de hasznosak is.

Funkciót töltenek be, a mindennapi életben, akár hétköznapiakon, akár ünnepnapokon.

SZEREPEÜK VAN, SZOLGÁLNAK!

Jelentős előrelépés és szakmai garancia a táborok jövőbeli sikeres megvalósításában, hogy 2003. december 12-én megalakult, s ma már 106 fővel működik Kékedi László művészeti vezetésével, a Bükkaljai Mesterek Népművészeti Egyesülete, melynek a kisgyőri Faluház ad otthont.

Befejezésül az itt ténykedők hozzáállását, gondolkodását híven tükröző Kós Károly gondolat:

„Amit mi csinálunk, itt és ma, az nem felekezet és nem egyház, de a vallás maga; amit mi építünk, az nem világnézet, nem pártpolitika, nem üzlet, de hit és kétségbeesett reménység; amit mi élünk az nem mulatság, nem sport, nem mártírium, amiben mi hiszünk az nem a rombolás, nem a tagadás, nem a halál, de a feltámadás...”